

Chemarea cerească

Evrei 3.1

William Kelly

© SoundWords, Online începând de la: 11.09.2018, Actualizat: 11.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Evrei 3.1: De aceea, frați sfinți care aveți parte de chemarea cerească, îndreptați-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică la Isus ...

Nu este lipsit de importanță să ne gândim că în timp ce „chemarea cerească” depinde de înălțarea Domnului Isus Hristos în cer, totuși *credința* credincioșilor Vechiului Testament era mult mai înainte în chemarea și împrejurările lor. Astfel Domnul a chemat pe Avraam din patria sa și din rudenia sa și din casa sa părintească să meargă într-o țară pe care El i-o va arăta. Și desigur a fost un act de credință, că Avraam a fost ascultător și a plecat, „fără să știe unde se ducea”. Însă epistola către Evrei 11.9 ne arată alte fapte ale credinței. Căci atunci când Avraam a ajuns în țară, el a umblat acolo ca într-o țară străină, deoarece o rază a slavei cerești îndepărtate a pătruns în sufletul său. „El aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei arhitect și constructor este Dumnezeu”. Așa a murit el și ceilalți patriarhi, cum au trăit, în credință, și nu în posesiunea actuală. Cu toate acestea o astfel de atitudine de străin nu înseamnă nici posesiune și nici necesitatea „chemării cerești”. Fără îndoială este așa, că „chemarea cerească” înseamnă acum și stare de străin și ne îndeamnă să trăim ca atare. Dar aceasta nu dovedește în nici un caz că atunci era cunoscută o astfel de chemare cerească și nici că ea era savurată.

Căci „chemarea cerească”, care ne este prezentată în epistola către Evrei, ia naștere din poziția Domnului, pe care El a ocupat-o ca Unul care a fost aici și care prin Sine Însuși a făcut curățirea păcatelor și S-a așezat la dreapta maiestății în locurile cerești. De aceea pentru cei care au parte de „chemarea cerească” dispar total cortul, liniștea din țară, preoția levitică și jertfele. Și acestea sunt persoanele cărora li se adresează această epistolă. Această stare a lucrurilor nu era nici pentru patriarhi și nici pentru copiii lui Israel. Speranța lor era foarte strâns legată de țară (fără îndoială sub Mesia și într-o stare glorificată, însă numai țara lor și poporul ca mijloc de binecuvântare pentru alții). Însă „chemarea cerească” nu era revelată, și nici nu putea fi revelată până când a venit Domnul Isus și lepădarea Sa, lucrarea Sa de răscumpărare, și drept consecință glorificarea Sa în cer, au devenit baza acestei chemări.

De aceea Avraam avea altarul lui pământesc. De aceea el a jertfit – așa cum au făcut și urmașii lui – la timpul potrivit din vițeiilor lui sau din turmele de oi sau de capre sau din anumite păsări curate. După aceea vine Locul preasfânt de pe pământ și cu aceasta mobilierul lui foarte instructiv și ritualurile, care vorbeau despre lucruri mai bune și care erau în viitor. Nu cunosc pe nimeni care să nege faptul că unii credincioși de atunci au privit peste aceste umbre, chiar dacă probabil cu o privire slabă, dar totuși reală, spre un Mântuitor care urma să vină și spre o țară cerească. Cu toate acestea țara, la care au fost chemați patriarhii, era o țară pământească și toată politica lui Israel era aceea a unei națiuni condusă sub ochii lui Dumnezeu, care Însuși S-a arătat pe pământ în mijlocul lor – spre deosebire de „chemarea cerească”, care oferea modele convingătoare, cu schimbările necesare.

De aceea în epistola către Evrei capitolul 11 găsim și, după ce ne sunt prezentate căile minunate ale Duhului Sfânt cu credincioșii Vechiului Testament – nu numai începând cu Avraam, ci de la Abel -, prin remarcă intermediară a ultimului verset („pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să nu ajungă ei la desăvârșire fără noi”, versetul 40), atenționarea cu privire la pericolul de a pune toate într-o oală (vezi și Evrei 12.23). Cei din vechime nu au primit făgăduința. Ei așteaptă după ea până la înviere. În timpul acesta

Dumnezeu a pregătit ceva mai bun, nevăzut mai înainte. El ne-a dat nu numai o făgăduință, ci și împlinirea ei în Hristos. El ne-a făcut adoratori, care au fost curățiți *o dată* și acum nu mai au aducerea aminte de păcatele lor. El ne-a chemat să intrăm cu îndrăzneală în Locul Preasfânt, pe o cale nouă și vie, pe care El a pregătit-o pentru noi. Nimic de felul acesta nu se putea spune despre cei din vechime, și totuși aceste lucruri sunt parte a chemării cerești. Este deci adevărat, că Dumnezeu a pregătit ceva mai bun pentru noi, chiar dacă privim numai ceea ce ne-a fost făcut cunoscut prin Duhul Sfânt trimis din cer. Este de asemenea adevărat, că ei nu trebuiau să fie făcuți desăvârșiți fără noi. Ei și noi, la venirea lui Hristos, vom intra în posesiunea părții noastre speciale în slava învierii. În timpul acesta nu avem nici o chemare pământească, ci exclusiv o chemare cerească.

Tradus de la: [Die himmlische Berufung](#)

Extras din „The heavenly Calling—Hebrews iii“
in *The Christian Annotator*, Jg. 4, 1857, S. 87

Traducere: Ion Simionescu